

Μονοθεϊσμός και ολοκληρωτισμός

Επισκέφτηκε πριν από καιρό τη χώρα μας ο Γάλλος φιλόσοφος Μπερνάρ Ανρί Λεβί ο οποίος σύμφωνα με τα λεγόμενά του, θεωρεί τη φιλοσοφία ένα είδος... πολεμικής τέχνης και τον εαυτό του διαρκώς μάχιμο. Ασφαλώς.

Ο Μπερνάρ είναι φυσικά ταγμένος στην ιδεολογία του μονοθεϊσμού και δεν ήταν καθόλου τυχαία η επίσκεψή του στην Ελλάδα αφού προσπάθησε να μας απλώσει ένα χέρι σωτηρίας προκειμένου να ξεφύγουμε από τον ολοκληρωτισμό και τον φασισμό που εξαπλώνεται στην ελληνική πραγματικότητα. Ναι. Προφανώς η λύση για τον Λεβύ και για το καλπάζων πρόβλημα της ακροδεξιάς είναι η αιώνια επιστροφή στις ρίζες των μονοθεϊστικών δοξασιών. Ας διαβάσουμε λοιπόν παρακάτω τι έγραφε γι' αυτόν ο Γάλλος φιλόσοφος και πραγματικός φιλέλληνας Αλλαίν Ντε Μπενουά το 1979 και μέσα από το βιβλίο του "Οι ιδέες στα ορθά" (σελ. 197-199)

"Ο Μπερνάρ Ανρί Λεβύ είναι Έβραιογάλλος διανοούμενος, υμνητής του αναρχισμού και της ελλείψεως εξουσίας, πού συμπεριλαμβάνεται ατούς «νέους φιλοσόφους». Το τελευταίο του βιβλίο δίνει μεγάλη έκταση και θέση στον Αβραάμ, τον Μωυσή, τον Ιακώβ και τούς λοιπούς. Με μια πολύ απλή «θέση», πού στηρίζεται σε ένα μοναδικό ισχυρισμό: **Ο ολοκληρωτισμός γεννάται από την ερείπωση του μονοθεϊσμού. Για να καταπολεμηθεί ό ολοκληρωτισμός, αρκεί να επιστρέψει κανείς στον Νόμο (Σ.Μ.: υπονοείται ό Νόμος του Ισραήλ).** Ο μονοθεϊσμός λοιπόν θα ήταν το αιώνιο οχι, ή απόλυτη ένσταση, ή αρχή κάθε αντίστασεως. Ο Λεβύ, νέος Μωυσής, πήρε τον θεό σε στενογραφία...

Απ' εκεί κι έπειτα, είναι το μακελειό. Σύμφωνα με τον Λεβύ, απέναντι στον μονοθεϊσμό υπάρχουν τά «είδωλα». Και τα είδωλα, στην Ευρώπη, είναι οτιδήποτε δεν προέρχεται από τον ιουδαιοχριστιανισμό, ή προέρχεται ανεπαρκώς! Έτσι, για μια ακόμη φορά, ή Ευρώπη τίθεται υπό κατηγορία. "Ένα μέρος του βιβλίου, τιτλοφορείται «**Αθήνα ή Ιερουσαλήμ**». Γιατί μεταξύ των δύο, πρέπει να επιλέξει κανείς. Έτσι, ξαναβρίσκουμε την εποχή πού οι μονοθεϊστές ιερείς γκρέμιζαν συθέμελα τους ναούς, ακρωτηρίαζαν τα αγάλματα, βασάνιζαν την Υπατία, αρνούνταν να υπηρετήσουν τον αυτοκράτορα και άνοιγαν τις πύλες της Ρώμης στους Βαρβάρους. Δηλαδή ξαναβρίσκουμε κάποιο «συνεπή αντιφασιστή» του Λεβύ, του όποιου ή ευχή συνοψίζεται σε δύο λέξεις: «Λησμονήστε την Αθήνα»

Αθήνα ή Ιερουσαλήμ είναι το δίλλημα του Μπερνάρ Ανρί Λεβί. Πρέπει να επιλέξουμε ένα τρόπο σκέψης.

"Ας λησμονήσουμε λοιπόν την Αθήνα." Ας διαγράψουμε το ελληνικό θαύμα, γιατί δεν συμμορφώνεται με τον Δεκάλογο... Το θέατρο του Αισχύλου είναι φαίνεται μια «απάνθρωπη κωμωδία»... Η ελληνική πόλις είναι, μας βεβαιώνουν, ένα υπόδειγμα «ολοκληρωτισμού»... "Ας ξεχάσουμε λοιπόν τον Αριστοτέλη, ας ξεχάσουμε τούς Προσωκρατικούς, ας ξεχάσουμε τούς τραγικούς... Ας ξεχάσουμε και τον Σενέκα, τον Μάρκο Αυρήλιο. Ας ξεχάσουμε την Αρχαιότητα, το αρχαίο πνεύμα, τον στωικισμό. Και συνεπώς, ας ξεχάσουμε και τί επακολούθησε. Τα τραγούδια και τις σκηνές του κλασσικού θεάτρου, πού εκθειάζουν αρετές καθόλου «βιβλικές». Την Αναγέννηση, πού επανήλθε στην σχολή των Αρχαίων. Τούς φιλοσόφους του 18ου αιώνας. Τον Βολταίρο, αυτόν τον απόστολο της ανεπιείκειας... Και τούς ρομαντικούς, ας ξεχάσουμε την

πολιτική... Και το Κράτος... Και την Ιστορία... Και τον Λαό, τον όποιον ο Λεβύ δεν ονομάζει πια παρά «πλέμπα»... Και τα ιδεώδη, τα όποια κανείς δεν ξέρει πού μάς οδηγούν («τό ιδεώδες μου του Κράτους, είναι το Κράτος χωρίς ιδεώδες»), γράφει ο Λεβύ. (Σ.Μ.: Αυτό θυμίζει ατούς "Έλληνες το Αλησμόνητο εκείνο ρητό, προ ετών: «Η καλύτερη Ιδεολογία είναι ή έλλειψη ιδεολογίας», με το όποιο φθάσαμε εδώ). "Ας ξεχάσουμε και την ευτυχία, αυτήν «την ολοκληρωτική ιδέα» (Απόδειξη είναι οτι «όταν ο Γάλλος επαναστάτης Σαίν-Ζύστ μιλά για την ευτυχία, είναι το ιδεώδες του "Έλληνας πολίτου πού έχει στο νου του», γράφει ο Λεβύ). "Ας εξαφανίσουμε και τον Σταντάλ, τον Ντοστογιέφσκι και ακόμη και τον Μπρεχτ, πού θα μπορούσε να ήταν και «υπολανθάνων» αντισημίτης. "Ας εξαφανίσουμε την επιστήμη και την τεχνολογία... "Ας εξαφανίσουμε τα έθνη και τις πατρίδες, όλα αυτά υπέρ της Τορά, της μόνης πραγματικής πατρίδος!!! Πράγματι, τίποτα δεν σταματά τον νέον αυτόν «προφήτη». (Σ.Μ.: ή «Τορά» είναι το ιερό των ιερών των Εβραίων).

Δεν υπάρχει λόγος να συνέχισι κανείς την απαρίθμηση. Πρέπει φαίνεται να βάλουμε καλά στο κεφάλι μας, οτι το ευρωπαϊκό παρελθόν είναι τερατώδες! Αντίθετα, ή επιστροφή στην Ουρ και την Χαλδαία, είναι πολύ «ορθές» τάσεις... Ο Λεβύ απονέμει στον εαυτό του την αποκλειστικότητα της ένριζώσεως των ανθρώπων! Αυτό του επιτρέπει να ξεκαθαρίσει το τραπέζι και να το κάνη «γυαλί». Τί θα μείνει μετά το πέρασμα του Βανδάλου αυτού; Τίποτα. Το Μηδέν. Η απόλυτη επαναστροφή. Δεν θέλετε τον ολοκληρωτισμό; Τότε, Έστε μονοθεϊστές! Ανταλλαγή υπηρεσιών δηλαδή: Παίρνεις τον μοναδικό μου θεό, ή σε κάνω τρόφιμο στρατοπέδων συγκεντρώσεως! **Με καθαρά λόγια: για να μην είσαι «φασίστας», πρέπει να προσχώρησης στον «Βιβλισμό», τον μονοθεϊσμό αυτό, πού στηρίζεται στην αρνητική θεολογία (να μη βλασφημήσεις, να μη λατρεύσεις είδωλα κ.ο.κ.), φτιαγμένο για την εξουδετέρωση του «ειδωλολάτρη».** Είναι αδύνατο, στο βιβλίο του Λεβύ, να βγει κανείς από το δίλημμα αυτό. Μόνο με ένα δυνατό, απελευθερωτικό γέλιο μπορεί κανείς να βγει. ' Αλλά ο Λεβύ δεν γελά. Ούτε άλλωστε ο Θεός του...

"Όλα αυτά δεν είναι και τόσο πρωτότυπα. Τό 1852, ο αββάς Γκώμ, καταγγέλλοντας τον «ειδωλολατρισμό στην εκπαίδευση», με τόσο ζήλο ώστε ανεκλήθη στην τάξη από τον επίσκοπο της Ορλεάνης, χρησιμοποίησε στην υπεράσπιση του την φράση του Ταλμούδ» (Σ.Μ.: του ιερού βιβλίου των Εβραίων) «Ας είναι καταραμένος εκείνος πού Θα διδάξει στον γιό του την σοφία του Έλληνας». Αργότερα, ξαναβρίσκει κανείς στους φιλοσόφους της Σχολής της Φρανκφούρτης (Σ.Μ.: φιλοσοφοπολιτική σχολή πού εκφράζει τον σημερινό ίσοπεδωτισμό και της όποιας ή αρχή έγινε από τούς γνωστούς προδρόμους του, τούς «Πεφωτισμένους» ή «Ϊλλουμινάτι»). Ο Λεβύ ασφαλώς θα ενέκρινε τα λόγια με τα όποια τελειώνει το δοκίμιο του "Έρνστ Μπλόχ για τον Τόμας Μύντσερ (έκδ. Ζυλλιάρ, 1964): «Αρκετά ζήσαμε την ιστορία του κόσμου, αρκετά γνωρίσαμε, παραγνωρίσαμε, μορφές, πόλεις, έργα, φαντασμαγορίες, τα εμπόδια πού γέννησε ο πολιτισμός»!

"Όπως ο Χόρκχάιμερ, όπως ο Μπλόχ, όπως ο Λεβίνας, όπως ο Ζιράρ, (Σ.Μ.: όλοι της ίδιας συνομοταξίας!), αυτό πού εύχεται ο Λεβύ, είναι τό λιγότερο δυνατό «τόλμη», το λιγότερο δυνατόν ιδεώδες, το λιγότερο δυνατόν πολιτική, το λιγότερο δυνατόν εξουσία, το λιγότερο δυνατόν Κράτος! Το λιγότερο δυνατό Ιστορία ιδίως. Αυτό πού περιμένει είναι το τέλος της ιστορίας, το τέλος κάθε εναντιώσεως προς αυτό.

Μια αφηρημένη δικαιοσύνη την οικουμενική ειρήνη, την εξαφάνιση κάθε ορίου. Περιμένει τη γέννηση μιας ομοιογενούς κοινωνίας, όπου «ο λύκος θα κατοικεί με το αρνί, και ο πάνθηρας θα κοιμάται με το ελάφι» (Ησαίας 11, β)..."

Αλαίν ντε Μπενουά «ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΟΡΘΑ»